

Albert Vivancos: «He deixat d'exercir, però futbolista ho seré sempre»

Exjugador del Girona, Llagostera i Olot

Vivancos, malgrat estar en el grup de veterans del Girona, va jugar amb el Llagostera, on va competir l'any 2016-17 a la Segona B. El gironí va desaparèixer del mapa futbolístic el 2023, després d'una trajectòria massa castigada per les lesions. «He passat aquest temps allunyat. Ha estat un mecanisme de defensa perquè em va costar molt haver-ho de deixar. Només tenia 30 anys i no era la meua intenció, ni de bon tros. Jo volia jugar i m'era igual la categoria. Hauria anat a on fos, però no vaig poder. I vaig deixar de mirar el meu futbol. El de les categories petites, vull dir. Perquè hi conec molta gent i tot m'ho recordava. Em feia mal i em vaig separar. Però ara ja està paït». El club del seu cor, esclar, duu els colors blanc-i-vermells. Al Girona va entrar com a benjamí l'any 2002 i se'n va acomiadar el 2017 després de debutar amb el primer equip. «Tenia uns vuit anys i van ser-ne catorze, tinc el club a la sang. Al principi, tan petit, per mi era el mateix el Girona, que llavors estava a Tercera, que el Bescanó, on tenia als amics. Però sort que hi vaig anar. Per a mi, estar al primer equip va ser un somni», diu Vivancos, de la colla de Carles Mas, Sebas Coris, Pere Pons o Gerard Gumbau. «El creixement del club també ha significat una competència més grossa, per a tots nosaltres. Perquè a Segona, el Girona ja portava jugadors de nivell, i era complicat fer-se un lloc. Vaig començar a entrenar regularment amb en Rubi, sent juvenil d'últim any, i ni allà era conscient de creure que era molt a prop de ser un d'ells. Potser aquest ha estat un dels problemes per a després no acabar de fer el pas», se sincerà. Si li pregunten per un futbolista amb el qual s'emmirallava, la resposta és clara. «Marcos Tébar. Sempre me'l mirava. Jo era un mindundi i al principi d'estar allà, no m'atrevia a obrir la boca. Veia molta distància. He tingut massa respecte i sóc tímid, de per si. M'hauria d'haver enganxat amb més maduresa, perquè el cap hi fa molt. Quan veig a un nano de 18 anys que surt a menjar-se el món, l'admiro. Jo no em vaig deixar anar del tot i això va ser una barrera. Ho he vist ara, amb el pas dels anys. De veritat, era un mindundi», repeteix. Al futbol formatiu s'havia de pagar la roba, i de senyor, l'equip tenia la base a Torremirona, però també entrenava a Jafre. Amb el Girona va disputar tres partits oficials: nou minuts a Còrdova el 2013 i un minut a Bilbao i cent vint a Tarragona en quinze dies de diferència el 2015. «El primer dia vaig entrar per Richy, a San Mamés ho vaig fer per Felipe Sanchón i a la Copa em van treure en llitera, em van tornar a posar i per poc no vaig xutar un penal a la tanda. Buf... De fet, al Nuevo Arcángel entro que l'equip està amb deu, perquè havien expulsat a Ramalho. I només entrar, fan fora a Juncà. Recordo que vaig córrer bastant, però no vaig atrapar gairebé res. Mai no he sigut algú de fer bicicletes, jo depenia del rendiment col·lectiu. Si l'equip funcionava, em sentia excel·lent; si no, podia ser un drama molt fort». Vivancos conserva «totes les samarretes, fins i tot les de partits no oficials, com un duel de Copa Catalunya a Llagostera, que és anterior al debut a la Lliga. Les tinc ben plegades, allà a l'armari. Sempre em dic que les exposaré, però no ho he fet mai», opina, rient. L'espina, però, és no haver tingut minuts de veritat a Montilivi. «Em sap greu i em fot molta ràbia. En la pretemporada vaig jugar contra el Nàstic, el Barça B, l'Espanyol, el Marsella... però cap d'oficial. Considero que ho estava fent bé i entrenava de conya, però hi havia nivell, què vols que et digui...», raona, resignat. El migcampista va començar a voltar buscant el seu lloc i va acabar defensant les samarretes de l'Hospitalet, l'Hèrcules, el Llagostera, l'UCAM Múrcia, el Salamanca, l'Olot, el Real Unión i el Terrassa. «Quan marxava cedit sota el paraigua del Girona, estava més pendent de fer-ho bé quan tornés a l'estiu per veure si em podia quedar, que no pas d'una altra cosa. A part, les lesions: al principi, em vaig trencar l'isquio dues vegades. I a Salamanca, els creuats. Tot eren entrebancs. Però em va endurir, perquè em vaig espavilar. Per força». El seu cas no és atípic perquè la majoria dels futbolistes viuen una vida com la seva. «Llueix més veure els focus i les històries boniques, amb final feliç. Però patir lesions, recaure, no aixecar-te... Això passa sovint i els passa a molts, però no es veu tant». Per això, el 2023, després d'esparracar-se el menisc tres vegades al Terrassa, no renovar, i trencar-se'l una quarta mentre es recuperava i buscava equip, va dir prou. «Vaig acabar deprimit,

sobretot per les maneres. Sentia molta tristesa, estava passant un dol. El meu desig era deixar el futbol quan em cansés i no estava preparat per dir-li adéu. Els primers dies em preguntava que què collons faria, sense jugar. És que potser em quedaven cinc anys segurs i hòstia puta, es va acabar en sec... A més, l'Aday sempre em trucava per fitxar per l'Escala, però vaig haver de decidir entre la feina i el futbol. Quan estava a punt de rebutjar la feina, el meu entorn va aconsellar-me que l'agafés i esperés uns mesos per saltar a la gespa. Avui, en ple 2026, encara tinc el menisc trencat. M'hauria d'operar, però passo», afegeix. Com a curiositat, fa poc li va trucar el Can Gibert, per si volia animar-se. Actualment, treballa al holding TQ Eurocredit, ubicat a Jaume I, com a controller financer de fons de crèdit privat i gestió de vehicles d'inversió i reporting a inversors, i estudia un Màster a Barcelona per afegir valor als seus coneixements. «Trec més bones notes ara que quan tenia 15 anys», bromeja. «Controlo les finances de les societats que tenim i fem inversions. Aquest món sempre m'ha apassionat. He tingut sort que he trobat motivacions fora del futbol», creu el bescanoní, que sovint es deixa veure els dies de partit a Montilivi. «Encara em projecto en diferents situacions. M'imagino jugant i decidint què faria, al camp. Ara el club ha atrapat una altra dimensió, però en el fons l'essència és la mateixa. Només cal mirar la uralita de tribuna. Quan la veig penso que això és el de sempre». N'hi ha més que opinen com ell. Vivancos agraeix «a tota la família i amics, que han estat al meu costat quan les coses han anat malament. Ells són el primer. I al futbol, perquè m'ho ha donat tot». Assegura que no ha vessat cap llàgrima per la pilota, perquè li costa. «A vegades he anat a algun enterrament, no he plorat, i joder, m'he sentit malament per no fer-ho». El pitjor moment no eren les lesions, «era una hora i mitja abans, quan l'entrenador donava l'onze i el meu nom no apareixia». La paraula retirat no ha sortit mai de la seva boca. «Em fa cosa dir-ho, em fa cosa dir-ho». El mot exfutbolista és exclusiu d'aquest àmbit: als periodistes o als cambrers, quan pleguen de l'ofici, no se'ls diu experiodistes o excambrers. «He deixat d'exercir, però futbolista ho seré sempre», finalitza.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/01/19/albert-vivancos-he-deixat-d-125811714.html>